

דעות

אחרי 80 שנה שחי לו בשקר, העולם הנבגד מתפכח וכועס

לעקוב

עודה בשאראת

2025 באוגוסט 18 • 06:00

כמו בן זוג המגלה בגידה אחרי שנים, והחיים נהפכים לסיוט — נראה שכך העולם חש היום כלפי ישראל. ראו בישראל עם שקם מהחורבות ובנה מדינה מודרנית בלב המזרח החשוך — ולפתע הנרטיב המתוק התרסק לרסיסים.

סיפור הקמת מדינת ישראל הוא מסיפורי הרמייה הגדולים בהיסטוריה. לעולם הוצגה תמונה אידיאלית; מדינה שקמה כדי להיות בית לאלה שהמערב התעמר בהם, תושביה בונים, חורשים ומפריחה את השממה, ובערבים שרים שירים מזרח־אירופיים נוגים, מחזיקים ידיים, עוצמים עיניים וחולמים על המחר שעוד יבוא, ו"אם לא מחר אז מחרתיים".

אך במקביל נעלם הצד השני של המציאות. עם שלם נדחס אל מתחת לפני השטח, רובו גורש מאדמתו, יותר מ-500 כפריו נהרסו, ובמקום לזכות לאהדה לנוכח המציאות המרה שנקלע אליה עמד במרכזה של עלילת דם, כביכול הוא "קם על יהודים לכלותם".

את "החוב שיש לעולם החופשי כלפי היהודים הוא השליך בקלות על צוואר הערבים", אמר הסופר עמוס קינן. בעיקר על צוואר העם הפלסטיני, שרובו המכריע לא יצא מעולם מכפריו, רובו המוחלט לא ראה יהודים, וכמעט כולם לא ביקרו בעיירה יהודית אחת מעבר לים.

ההיגיון הפשוט נרמס: הרי מי שרוצה לכלות את השני בא אליו לביתו, לא מחכה לו בביתו ובכרמו.

אפילו ביטויי זעם, שהם תגובה טבעית של כל מי שעומד לפני הרס, גירוש והרג, נוצלו בציניות כדי להשחיר את שם הפלסטינים. הציונות ביקשה מהפלסטינים לצאת בשירה וריקודים כדי לקבל את פני יורשיהם ומגרשיהם.

לאחר מכן הופץ השקר שחמש מדינות ערב קמו על מדינת ישראל. אלא ששתיים ממדינות אלו היו שנתיים קודם לכן תחת שלטון צרפתי, ושלוש היו תחת שלטון בריטי שהכין את הקרקע להקמת מדינת ישראל.

"הדברים נמדדים בסופם", אומרים הערבים. איש לא טרח לשאול איך ייתכן שחמש המדינות הללו הובסו בבושת פנים? איך הצליחה ישראל "החלשה" להגדיל את שטחה ב-22% מהגודל שיועד לה בהחלטת החלוקה? איך מדינה, שכפסע היה בינה ובין כיליון, גירשה 750 אלף ערבים? ואיך, לולא התערבות חיל האוויר של בריטניה, גם חצי האי סיני היה נכבש?

יש שתי אפשרויות. האחת: מדינות אלו לא היו חזקות מבחינה צבאית, והן "נלחמו" בסיסמאות בלבד כדי להשתיק את דעת הקהל הזועמת בארצותיהן בגלל המתקפה על אחיהם הפלסטינים. האפשרות האחרת: עמד מולן "רמבו" ישראלי, שקיבל גיבוי של מדינות קולוניאליות. שתי האפשרויות נכונות. כך היה גם במלחמת יוני 1967. המלחמה התחילה במדינה על סף כליה, ומקץ שישה ימים היא שילשה את שטחה.

היום העולם זועם לנוכח הפשעים ברצועת עזה, אך בעיקר הוא זועם על עצמו על ש"קנה" את הזיוף. כ-80 שנה חי העולם בשקר, והוא היה צריך לחכות לאיתמר בן גביר ולבצלאל סמוטריץ' בשביל שיגיע למסקנה שהעם הפלסטיני הוא קורבן.

הציבור הדמוקרטי זועם על השליטים אצלו, הממהרים להכריז אמברגו על מדינות סוררות כמו צפון קוריאנה, סודאן ואף על המעצמה רוסיה, ובה בעת ממשיכים לספק נשק להרג המוני ברצועת עזה.

בהקשר זה תמיד חשבתי על הורי, שגורשו עם המונים מכפרים רבים. איך תשפוט אותם ההיסטוריה, כקורבנות, או כטרוריסטים על פי הפרופגנדה כאן? היום האמת, למרות הכל, מתחילה להופיע. בקוראן כתוב "באה האמת ונמוג השקר, אכן השקר בטל מעיקרו".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ